

СВѢТУЛКА

Ти отъ рано засвѣтулка,
свѣтла книжке, въ нашый домъ;
седнали на мама въ скута,
като птиченца въ гнѣздо,
слушаме ти ний словата
и съ разтупкани сърдца,
сякашъ, гледахме въ тревата
малки свѣтящи крилца.

Като фея сладкодумна,
като плискащи води,
пѣсни, приказчици чудни
сладко шепнеше ни ти;
водѣше ни надалече
срѣдъ незнайнитѣ страни
и въ съня си всѣка вечеръ
съ тебъ отлитахме и ний.

Нивга нѣма да забравя,
свѣтла книжке, онзи часъ,
въ майчинитѣ скути съ радостъ
като слушахъ до захласъ:
тоотѣ слова звънливи,
твйитѣ приказки безчетъ;
сбираше ни примамливо
ти, като пчели на медъ.

Хр. Стоянова